

မြောင်းမြမောင်တို့

ထောင်နှင့်သပိတ် အပါအဝင်
ထောင်တွင်းဝတ္ထုတိုများ

ထောင်နှင့်သပိတ်

(၁)

ရွှေမိုးကို ကျွန်တော် မမျှော်ကောင်းမျှော်ကောင်း မျှော်မိခဲ့သည်။

ရွှေမိုးနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆုံခဲ့ ကြုံခဲ့ရပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ဆုံရကြုံရခဲ့သည့်တိုင် ရွှေမိုးက တမင်

ကျွန်တော်နှင့်အတူတွေ့အောင်လာသည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း

ကြိုမနေခဲ့ပါ။ သူ့ဟာသူအလိုလိုလာပြီး ကျွန်တော်ကလည်း

တကူးတကကန့်သွားတွေ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူနှင့် ကျွန်တော်တွေ့ခြင်းမှာ ကြုံကြိုက်၍
တွေ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ရွှေမိုးနှင့်ကျွန်တော် တွေ့တွေ့ချင်းပင်မျက်နှာကြောမတည့်ကြပါ။ သူက
ကျွန်တော်ကို အထင် အမြင်လွဲသကဲ့သို့ ကျွန်တော်ကလည်း အထင်သေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ယခု ကျွန်တော်က ရွှေမိုးကိုမျှော်၊

ရွှေမိုးကလဲ မပျက်မကွက်လာခဲ့ပါမည်ဟုပြောပြီးထွက်သွားလိုက် သည်မှာ

ခါတိုင်းရောက်နေကျအချိန် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ရွှေမိုး ပေါ်မလာပါ။ သို့နှင့် ရွှေမိုးကို

မမျှော်ကောင်း မျှော်ကောင်း မျှော်ခဲ့မိပါသည်။

(၂)

“ထောင်ပြောင်းတွေ ရောက်လာပြီဟေ့”

ထောင်ဝါဒါတစ်ဦးသည် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ထောင်ဘူးဝက
အော်လိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ထောင်ဘူးဝကအောက်
ရုံးခန်းပြတင်းပေါက်သံတိုင်ကြားမှ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် ခေတ်အများကြီးကိုမိလိုက်သော
ထောင်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ခပ်ကြွားကြွားပြောလိုပါသည်။
ခေတ်အများကြီးဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်မှအစ
နောက်ပိုင်းစံပြထောင်အထိ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရှေးအင်္ဂလိပ်ခေတ်က ကျွန်တော်တို့ထောင်မှူးများ အကျဉ်းသားကို
ခွေးချီးနိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ နိုင်စရိလျှင် နိုင်ချင်ချင်နှင့် နိုင်လာလိုက်သည်မှာ
စံပြထောင်ခေတ် တိုင်ခဲ့ပါသည်။

အနီစံပြထောင်ခေတ်သည် ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ပေါ်လာတော့မှ
ကျွန်တော်တို့မှာ ယီးတီး ယားတားဆိုသလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ယခုတိုင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ အောက်ခြေလွတ်ပြီဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့သာမဟုတ်ပါ
အကျဉ်းသားလည်း အောက်ခြေလွတ်သွားပြီဟုဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။ မည်ကဲ့သို့
ဖြစ်ကုန်ကြသည်ကို ကျွန်တော်ဆက်လက်အစီရင်ခံပါမည်။

ရှေးအင်္ဂလိပ်ခေတ်က ထောင်ပြောင်းအကျဉ်းသားများရောက်လျှင်
ထောင်ဘူးဝ၌ လူသံ မကြားရပါ။ ခြေကျင်းသံသာ တချွင်ချွင် ကြားရပါသည်။
ဟော... စံပြခေတ်တွင် အကျဉ်းသားများ ဘူးဝကို ဝင်လာကြသည်မှာ

ခြေကျင်းသံသာမဟုတ်ပါ။

“ထောင်ကြီး... ထောင်ကြီး... ဖွင့်ပေး ... ဖွင့်ပေး ... ။ သူပုန် ... သူပုန် ... ထ ... ထ...”

ဟု ပုလိပ်မော်တော်ကား မည်းမည်းကြီးမှ
အဆင်းအော်လိုက်ကြသည်မှာ ပုလိပ်လည်း လက်မြှောက်ရ၍ ထောင်လည်း
မျက်ဖြူဆိုက် သွားပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးပေးသည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရသည် အပြစ်ဒဏ်ရပြီး
အကျဉ်းသားများအား ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်စသည်ဖြင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်
လျှော့ရက်များကို ပေးသနားခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်လထိ ကျနေသူများ
လွတ်လပ်ရေးရသည့်နေ့တွင် ချက်ချင်း လွတ်သကဲ့သို့ ကျခံရန်ခြောက်လ
လကျန်ထိရှိနေသူများသည် ချက်ချင်းလွတ်ကုန်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်လုပ်နေရသော အလုပ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ရှိနေသည့်
ထောင်မှအကျဉ်းသားပေါင်း နှစ်ရာကျော် လွတ်သွားကြသည်ကို ရဲရဲကြီး
ပြောနိုင်ပါသည်။

ဗမာပြည် ၃၅ ထောင်မှ လွတ်သွားခဲ့သော အကျဉ်းသားပေါင်းမှာ
ဂဏန်းလေးလုံးနှင့် ရေတွက်ရသည်အထိ များလှပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော
အကျဉ်းသားများက မကျေနပ်၍ ထောင်တွင်းသပိတ်မှောက်ကြပါသည်။ ဤ
လွတ်လပ်ရေးသည် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မဟုတ်။

“ တို့ကိုမလွှတ်က မလွတ်လပ် ”

ဟု ညာသံပေး၍ အော်ခဲ့သည်ကို ကြုံခဲ့ရပါသည်။
ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များအားလုံး ထိုအချိန်က လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရပါသည်။

ထို့နောက် စံပြထောင်များ အကောင်အထည်ပေါ်လာရာ
စံပြအကျဉ်းသားများ သူပုန်ထသည့် ပမာ သပိတ်လက်နက်ကြီးကို ကိုင်စွဲ၍
မျက်လုံးဖြူ လျှာထုတ် လုပ်ကုန်ကြပါသည်။ သို့နှင့် အကျဉ်းသား
သပိတ်ခေါင်းဆောင်များကို ရွေးချယ်၍ ထောင်တစ်ထောင် သို့မဟုတ်
ထောင်များစွာသို့ လူခွဲပို့ပစ်ရသည်။ ဤသို့ သပိတ်ခေါင်းဆောင်များကို လူခွဲပို့ပစ်မှ
ထိုထောင်သည် အေးသွားပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုခေါင်းဆောင်များ ရောက်သွားသော ထောင်များမှာ
မသက်သာပါ။ သပိတ်ရောဂါ သည် ဆေးမရှိ၊ ဆေးမနိုင်က ကာလနာက
အာခေါ်ရပါသည်။ လက်ခံရသည့် ထောင်သည် မစင်ထုပ်ကြီးကို
ရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မီးထုပ်ကြီးကို ကိုင်ရ သကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြ
ပါသည်။

သို့နှင့်တစ်ဖန် ခေါင်းဆောင်များကို နောက်အေးဆေးနေသောထောင်သို့
ပြောင်းကြပြန်ပါ သည်။

ထိုကဲ့သို့ ထောင်ပြောင်းရန် ချက်ကောင်းရသောအခါ ထောင်မှူး၊
ထောင်ပိုင်တို့သည် စေတနာ ကောင်းကောင်းနှင့် မိမိတို့ထောင်တွင်း
ဆိုးပေ့ဆိုသောသူများအား အပိုလက်ဆောင် ပို့လိုက်တတ်ပါ သေးသည်။

သို့နှင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးထောင်များမှာ ရာမဇာတ်တော်ထဲတွင်
မျောက်အမြီး အဝတ်ပတ် ရေနံစိမ် မီးရှို့ ခေါင်မိုးတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ခုန်စေသကဲ့သို့
မြန်မာပြည် ၃၅ ထောင်ခေါင်မိုးများ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ခဲ့သည်မှာ
ရာမဇာတ်မှ သိန်းခိုပြည်မီးလောင်သည်နှင့် တူလှပါသည်။

ဟော ... အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်များ ထောင်တံခါးဝသို့
မီးတုတ်ကြီးကိုင်ပြီး ဝင်လာကြ ပေပြီ။ ဤအကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်များ ထဲတွင်
ရွှေမိုးတစ်ယောက် ညှပ်ပါလာ၍ ကျွန်တော်နှင့်သူ ပထမပိုက်လား ဘွေဆော်ဦး

ကြုံတွေ့ကြရပါသည်။ အမှန်မှာ ရွှေမိုးသည် ရိုးရိုး သူခိုးကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးဆို၍ နုကန်းတစ်လုံး သိသူ မဟုတ်ပါ။

ဟိုထောင်က ပါလာခြင်းမှာ ခေါင်းဆောင်မဟုတ်ပေသည့် အထက် ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ရွှေမိုးနှင့် ထောင်မှူးတစ်ဦး ဘုကျ၍ စေတနာဝေဖြာလျက် ညပ်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ရွှေမိုးသည် ဟန်ယူစရာ ၊ ဂုဏ်ယူစရာ အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်တို့၏ မျက်နှာပေးနှင့်တထေရာ တည်း ချွတ်စွပ်တူနေလေရကား ကျွန်တော်က ရွှေမိုးအား မြင်လျှင်မြင်ချင်း မျက်မှန်းကျိုးသကဲ့သို့ ရွှေမိုးကလည်း ကျွန်တော့်အား တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဖြစ်သွားပါသည်။

ယခု ဆူဆူပူပူ နှင့် ပြောင်းလာခဲ့ရသော အကျဉ်းသားများမှာ “စံပြ” ထောင်တစ်ထောင်က ဖြစ်ပါသည်။ လက်ခံရသော ကျွန်တော်တို့ကလည်း “စံပျက်” မဟုတ်ပါ။ စံပြထောင်မှ ရေမရော အပွားခပ်မထားသော စံပြထောင်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင် ထောင်ပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးထောင် ရှိသည့်အနက် ဖိုးကန်ကောင်းဟုဆိုရမည့် ဗဟိုထောင်ကြီး ငါးထောင်မှာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှစ၍ စံပြထောင်များဟု ကင်ပွန်းတပ်ခြင်း ခံရပါသည်။

စံပြထောင်ကြီး ငါးထောင်၏ အမည်ကိုမသိပါက ကျွန်တော်ပြောပြပါမည်။ ရန်ကုန်ထောင်၊ အင်းစိန်ထောင်၊ မန္တလေးထောင်၊ ပုသိမ်ထောင်နှင့် မြောင်းမြထောင်ကြီး များဖြစ်ကြပါသည်။ စံပြအကျဉ်းသားများမှာ ဆုရက် ဆုမှတ်ကိုပင် ကြိုတင်ပြီး ထောင်ကို ဝင်လျှင်ဝင်ခြင်းရထားကြပါ သည်။

တခြားထောင်များမှာ ထောင်ဒဏ်ခံပြီးမှ (ဝါ) လက်ပေါက်အောင် ပေါက်တူးပေါက်ပြီးမှ ဆုမှတ်ဆုရက်ကလေး တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကို အပင်းသျှိုရသကဲ့သို့ ရကြရှာပါသည်။ စံပြထောင်တွင် တခြားသော အခွင့်အရေးလည်းရှိကြ၍ စံပြထောင်သားများ များစွာ စားသာကြပါသည်။

စံပြထောင်ကြီးများတွင် အထက်ဖော်ပြပါ ငါးခရိုင်မှ
ဖိုးကံကောင်းတို့အပြင် ဟိုထောင် ဒီထောင်မှ ဆူပူမှုကိုအကြောင်းပြု၍
ရောက်လာကြသော အကျဉ်းသားလူစွာ အချို့ကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ရွှေမိုးသည် စံပြထောင်မှပြောင်းလာသော စံပြထောင်သားဖြစ်ရာ
အတော်ပင် မျက်နှာထား တင်းလှပါသည်။ နေပြည်တော် စံပြထောင်များဖြစ်သော
ရန်ကုန်- အင်းစိန်ထောင်များမှလာသူပီပီ ကျွန်တော်တို့
အမှုထမ်းအရာထမ်းများကိုပင် တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ
ဌာက်ပျော့ပွဲအုန်းပွဲနှင့် ပသထားရမလိုပင် အခက်ကြုံသွားရပါသည်။ ဒါတောင်မှပဲ
ရွှေမိုးသည် သူခိုးကလေးမျှသာဖြစ်ပြီး စံပြမောင် ထိပ်ထိပ်ကြဲတို့ကြားတွင်
ညပ်ပါလာသူသာ ဖြစ်ပါသေးသည်။

ရွှေမိုးကိုလက်ခံရရှိပြီး အဆောင်မှူးအဖြစ်
ထိန်းသိမ်းရသူကျွန်တော်သည် နံနက်မိုးလင်း သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွှေမိုးနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပါတော့သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲကွ ...။ မနွေက ထောင်ပိတ်ရာမယ် မင်းထိုင်မနေဘဲ
အိပ်နေတယ်ဆို”

“ကျွန်တော်ထိုင်ပေးမှပဲ လူကို ရေတွက်လို့ရမလား။ အိပ်နေရင်းလည်း
ရေတွက်လို့ရတာ ပဲ မဟုတ်လား။”

ထောင်၏ ထုံးစံမှာ ထောင်ပိတ် ထောင်ဖွင့်ချိန်များတွင်
အိပ်ခန်းရှိလူပေါင်းကို ရေတွက်ပြီး ပိတ်ရဖွင့်ရပါသည်။ ထောင်မှူးလုပ်သူ
လူပေါင်းရေတွက်ချိန်တွင် အကျဉ်းသားများ နှစ်ယောက်စီ ထိုင်ပေးရပါသည်။ ဒါမှ
ရေတွက်သူက အချိန်မီ မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် တစ်ပြုး၊ နှစ်ပြုး စသည်ဖြင့်
ရေတွက်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမိုးသည် စံပြထောင်ကြီးမှ ပြောင်းလာသူပီပီ
ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း လုပ်ပါသည်။

“မိတစ်ရာသားက ထိုင်းပေးပါရဲ့နဲ့ မင်းက မထိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာ က ဘယ်လိုတုံးကွာ”

ကျွန်တော်ကမေးမိပါသည်။

“ဒါ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလိုလုပ်ပေါ့”

ရွှေမိုး ဤကဲ့သို့ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်အောင့်သွားပါသည်။
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အမနာပ ပြောကြချင်းသည် အလွန်ဆိုးပါသည်။

ရှေးခေတ်က ထောင်မှူးဟောင်း သွားလေသူကြီးများသည်
အကျဉ်းသားများကို နွားဟုသာ ထင်ခဲ့ပြီး၊ အတော်နိုင်ပစ်ခဲ့ရာ အကျဉ်းသားများသည်
ထောင်တွင်း၌ ကုန်း၍ ခံသွားပြီး အခင့်သာလျှင် အပြင်လောကတွင် ပုန်း၍
ရိုက်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယခုတော့ သွားလေသူထောင်မှူးများ၏ ဒဏ်ကို
ကျွန်တော်တို့ ခံနေကြရပါပြီ။ ရွှေမိုး ထောင်ကလွတ်သွားမှ ကျွန်တော်က ပုန်း၍
ရိုက်ရမည့်ကိန်း ဆိုက်နေပါသည်။

သို့နှင့်ဘုန်းသမ္ဘာရှင် ရွှေမိုးက ကြိုက်သလိုလုပ်ပါဟု
အမိန့်ပေးနေသည်ကိုပင် ကျွန်တော်က စိတ်ကြိုက်မလုပ်ရဲဘဲ
ကျွန်တော်မကြိုက်သော နည်းကိုသုံး၍ ထောင်မှူးကြီးအား ကျွန်တော်က
တိုင်ခဲ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီးက သည်းခံတရားထားရန်
ရွှေပြည်အေးတရား ဟောလွှတ် လိုက်၍ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ရွှေမိုးအားစမ်းပွဲကို အကျဉ်းသားများ အကဲခတ်လျက်ရှိရာ
ရွှေမိုးအောင်တံခွန် လွှင့်လိုက်သည်ကို အားလုံးသိသွား ကြပါသည်။ ဤပွဲတွင်
ကျွန်တော် နှပ်ပစ်ခံရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှ
လက်ရှိအကျဉ်းသားများလည်း အသစ်ပြောင်းလာသော ရွှေမိုးတို့အားများစွာ
အံ့သြနှစ်သက် သွားကြပါသည်။

ညနေထောင်ပိတ်ချိန်သို့ ရောက်မည့်အရေးတွေး၍ ကျွန်တော်

နှလုံးတုန်၊ ရင်ခုန်ဖြစ်နေပါ သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်သည် လူကိုမစောင့်ပါ။
ကျွန်တော်ထောင်ပိတ်ရန် မျက်နှာကလေး ဆီးရွက်နှင့် တက်သွားပါသည်။
စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိကြသော လက်ရှိအကျဉ်းသား
များက ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဟန်နှင့်
စည်းကမ်းသေဝပ်စွာထိုင်ပေးကြပါသည်။ ရွှေမိုး တို့လူသိုက်က ...

“ဟေ့လူတွေ ... ပုံစံထိုင်ကြကွ။ ထောင်မှူးလာနေတယ်”

ဟုတစ်ဦးကအော်ပြောသံကြားပြီး ရယ်သံများကိုပါအတိုင်းသား
ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ဖြစ်သလိုရေတွက်ပြီး လူပေါင်းယူကာ အခန်းကို
ပိတ်ခဲ့ရပါသည်။

ရွှေမိုးတို့ရောက်ပြီး သုံးရက်အကြာ ကျွန်တော့်ထောင်တွင် ကိစ္စတစ်ခု
ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ ထိုကိစ္စမှာ ပြော၍ မကောင်းသော “မစင်” ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။
ထောင်ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအရ အကျဉ်းသားမစင်ကို အကျဉ်းသားများကသာ
သိမ်းကြရပါသည်။ ထိုမစင်သိမ်းသူများမှာ တစ်ပါးသော အကျဉ်းသားထက်
ဆုရက်များစွာ ပို၍ ရပါသည်။

အကျဉ်းသားဆုရက်မှာ အကျဉ်းသား၏ လစာဟု
ပြောရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေမိုးတို့မရောက်မီ သူ့အလုပ်နှင့်သူ ကျေနပ်စွာ
လုပ်ကိုင်နေကြပါသည်။ သူတို့ရောက်ပြီးမှမစင်သိမ်းသူများ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ
မရှိကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်က ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ အိမ်သာမသန့်၍ ပြောမိရာ
မိလ္လာသိမ်းသူ များက ...

“ကျွန်တော်တို့ကို မကောင်းထင်ရင် အလုပ်ပြောင်းပေးပါ”

ဟု အညီအညွတ် ဆိုကြပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော် ရေငုံပြီး
ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ နောက်သုံးရက် တွင် တစ်ထောင်လုံး မိလ္လာလုပ်လိုသူများ
မရှိတော့ပါ။ ထိုအခါ ရွှေမိုးတို့လူသိုက်က ကျွန်တော်တို့လို

ပါမ္မားထောင်မှူးကိုထား၍ ထောင်မှူးကြီးနှင့်ပင် သူတို့က အဖက်မတန်ဟု ယူဆပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် စကားသွားဆိုကြပါသည်။

“ စံပြထောင်ဆိုပြီး စံပြအကျဉ်းသားတွေဟာ မစင်ကို ကျုံးနေရတာ ဟာ ဗျူရိုကရက်စနစ်ပဲ။ နောင် အကျဉ်းသားကို မစင်မကျုံးစေဖို့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တောင်းဆိုတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မလုပ်ချင်တဲ့လူတွေ မတိုက်တွန်းပါနဲ့။ အတင်းအဓမ္မလုပ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရ လိမ့်မယ်။

နောက်ပိုင်း တစ်ခုပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့ပြောင်းလာခဲ့တဲ့ စံပြထောင်ပိုင်ဟာဆိုလို့ရှိရင် မကောင်းတာရှိလို့သာ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့ရတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုကို ဦးစားပေးတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးဖို့လာခဲ့တာကို ထိုင်စရာကုလားထိုင်မပေးတော့ ခြေသလုံးတောင့်တယ်။ ကြာကြာ မဆွေးနွေးနိုင်ဘူး။ နောက် ဆေးနွေးပွဲကျရင် အရေးပိုင်ကို ခေါ်ပေးပါ။ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ် ”

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဌာနဖျားတက်သည့်အသံဖြင့် ခပ်မြန်မြန် ပင်စင်သွားမှပဲဟု ညည်းသံ ကြားရပါသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်လှည့် ကြိမ်းပြန်ပါသည်။ သူက ဘူးဝမှာနေရသူဖြစ်၍ မထောင်းတာပါ။ လူကြီးဖြစ်၍ တာဝန်ရှိတာကတော့ မှန်ပါသည်။

ခက်တာက ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အကျဉ်းသားနှင့်လုံးထွေးနေရသော ထောင်မှူးပါမ္မားများ သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ပိုင်ထောင်မှူးကြီးက ကြိမ်း၊ အကျဉ်းသားက မလေးမခန့်လုပ်နှင့် ဘယ်ကို သွားရမှန်း မသိတော့ပါ။

သို့နှင့် မိလ္လာသိမ်းမည့်အကျဉ်းသား ရစေခြင်းဌာလည်းကောင်း၊ ထောင်ပိုင်အကြိမ်းအမောင်း မခံရစေခြင်းဌာလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့က ညဏ်ကိုသုံးရပါသည်။ ထိုညဏ်မှာ မိမိတာဝန်ရှိသည့် အိမ်သာအတွက်

အကျဉ်းသားမစင်ကျုံးသူအား လာဘ်မှန်မှန်ထိုးရခြင်း ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ကြားလို့မှ ကောင်းသေးကြရဲ့လားခင်ဗျာ။ ထောင်ဆိုသည်မှာ လုံခြုံရေးကအရေးကြီးရာ အပြင် လူ မိလ္လာသမား ထောင်တွင်းသို့ဝင်က အပြင်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိမည်ဖြစ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့အပြင် ရာဇဝတ် ပြစ်မှုခံနေရသူ၏ မစင်ကို လက်ဆယ်ချောင်းနှင့် ရိုးရိုးလုပ်စားသူက ဝင်ကျုံးပေးရမည်ဆိုက ကြား၍ လည်း မနိပ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူးများက အကျဉ်းသားကို လာဘ်ထိုးပြီးခိုင်းရသည် ကမှ နိပ်တိတ်တိတ်နှင့် ဟန်ပြကောင်းပါသေးသည်။

ဒါတောင် ထောင်မှူး၏ ဉာဏ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ထောင်ပိုင်တစ်ဦး၏ ဉာဏ်မှာ လက်ဖျားခါ လောက်သည်ကို တစ်ဆင့်ကြားရပါသည်။ သူ၏ ထောင်တွင်းမစင်ကပ်ဆိုက်၍ လစ်လပ်သောဝါဒါ နှစ်ဦး၏ နေရာတွင် ရိုးရိုးဝါဒါအားမခန့်ဘဲ မိလ္လာကုလားနှစ်ဦးအား ဝါဒါစာရင်းသွင်းပြီး လခစားအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် မိလ္လာကိစ္စလည်းပြီး၊ ထောင်ဝါဒါ၏ အဆင့်အတန်းလည်း မစင်ကျုံးသောအဆင့် သို့ ရောက်ကုန်၍ တဝါးဝါးရယ်ရကြောင်းကိုလည်း လူသတင်း လူချင်းဆောင်၍ ကြားသိရပါသည်။

ထောင်တွင်းမစင်ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်အားများစွာ ဒုက္ခပေးပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုသာမဟုတ် ပါ။ တခြား ထောင်မှူးများကိုလည်း ဒုက္ခပေးပါသည်။ အကျဉ်းသား ချောခိုင်းရပြီး ပိုက်ဆံကလည်း ကုန်လှပါပြီ။ ပိုက်ဆံမကုန်၍ လည်း မဖြစ်ပါ။ ထောင်ပိုင်က ဒါလေးမှ မင်းတို့နိုင်အောင်မလုပ်နိုင်ရင် မင်းတို့ကို ဘာအားကိုးရမလဲဟုပြောပါသည်။

လူကြီးနားပူမှာစိုး၍ ပိုက်ဆံကုန်ရပါသည်။ အကုန်မခံနိုင်လျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကျုံးမှ ဖြစ်ပါတော့မည်။ ဒါတောင် လူကြီးလုပ်သူက ပြောပါသေးသည်။

“ ဟေ့ ... အလုပ်ဆိုတာ ခေါင်းဆောင်မှုရှိရတယ်။ Leader ship

လိုတယ်ကွ။ တို့ကတော့ Leadership ပဲသုံးလာခဲ့တယ်။ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ်လုပ်ပြရင် ငယ်သား ဘာနေနိုင်မလဲ”

ဟုဆိုပါသည်။

(၃)

ထောင်ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်၍ မစင်ကျုံးရာတွင် ဇာတ်ရှိသောကုလားကို မခိုင်းရဟု ဆိုထားရာ အင်္ဂလိပ်ဆိုက ဝေးပါသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အင်္ဂလိပ်အကျဉ်းသားကို မစင်ကျုံးခိုင်းက ရာဇဝတ်မှုဟု ယူဆမည်လားမသိပါ။

မြန်မာပြည်ထောင်များ ထူးဆန်းပုံမှာလည်း ထောင်ထဲတွင် တရုတ်၊ ကုလားဟူ၍ ဆေးဖော်ရန် ပင် မရှိသလောက်ဖြစ်၏။ တို့ထောင်သည် တို့ဗမာအတွက်သာ ဖြစ်နေပါသည်။ ကုလားတစ်ဦး တစ်လေကို ဥပဒေက အကာအကွယ်ပေးထားရာ တို့ဗမာအကျဉ်းသားများ ဒီမစင်အတွက် အတော် ခက်နေပါသည်။ ထောင်တွင်း၌ ရန်ကုန်တိုက်အိမ်သုံး အိမ်သာမျိုးဖြစ်စေ၊ ယခုခေတ်ပေါ်ရေလောင်း အိမ်သာဖြစ်စေ တီထွင်သင့်သောအချိန်သို့ ရောက်ပြီဟု ယူဆမိပါသည်။

ရွှေမိုးတို့လူသိုက် မစင်တိုက်ပွဲဝင်မရ၍ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လုပ်လာပြန်ပါသည်။ တစ်နေ့သော ည ၁၁ နာရီအချိန်တွင် ...

“ ဆရာဝန်ခေါ်ပေး ... ခေါ်ပေး ”

ဟု ထောင်တွင်းမှ ဆူဆူညံညံ ကြားရပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားဝန်ထမ်းများ ညကြီးသန်းခေါင် ထလိုက်ရပါတော့သည်။ ထောင်တွင်းဝင်ရောက်ပြီး မေးကြသောအခါ သူတို့ရဲဘော် တစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ဟု ဆိုသည်။

နေမကောင်းတာနဲ့ အော်ကြရသလားဟု မေးရာ သူက ခင်ဗျားတို့ကိုခေါ်တာ နှစ်မောင်းကြာ သွားပြီ။ ကြာလွန်းလို့အော်တာဟု

ဆိုကြပါသည်။ တစ်မောင်းဆိုသည်မှာ ၁၅ မိနစ်ဖြစ်၍ ၁၅ မိနစ် ကြာတိုင်း စန္ဒရီက ကြေးမောင်း (၀၁) သံချောင်း တစ်ချက်ခေါက်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ပါသည်။

ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းသားတစ်ဦး ညအချိန် နေမကောင်းက ဆရာဝန်နှင့်သွားကြည့်ရသည် မှာ မှန်ပါသည်။ သွားကြည့်ရသောရောဂါမှာ လောလောဆယ် မခံမရပ်နိုင်သော ကိစ္စမျိုးကိုသာ ထောင်မှူး၊

ထောင်မှူးကြီးအစုံအလင်နှင့်မှ သွားရောက်ပြီး ကြီးစွာသောသတိဖြင့် တံခါးကို လူတစ်ကိုယ်စာသံကြိုးပတ်ပြီး ဖွင့်ရပါသည်။ သို့မဟုတ် အကျဉ်းသားကလိမ်ခေါ်ပြီး တစ်ခန်းလုံး တိုးထွက်လာနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အသက်နှင့်ပတ်သက်၍ လောလောဆယ်ပေါ်ပေါက်လာသော တက်နာ၊ ဝက်ရှူး၊ ဆီးတက်နာ အစရှိသည်တို့အတွက်သာ ရည်ရွယ်ပါသည်။

ဤကိစ္စမျိုးမဖြစ်စေရန် (၀၁) ညအချိန် ထောင်အိပ်ခန်း မဖွင့်စေရန် ညနေထောင်ပိတ်ချိန်တွင် နေထိုင်မကောင်းက ထောင်မှူးကို တိုင်ကြားပြီး ထောင်ဆေးရုံသို့ သွားနိုင်ပါသည်။ ယခု ရွှေမိုးတို့ လူသိုက်သည် ညဦးက ဘာမျှမပြောပဲ ယခုမှအရေး တကြီး ထအော်ကြပါသည်။ သူတို့မှာ အကြံရှိပါသည်။

ထောင်ထုံးစံ လိုအပ်လျှင် ခေါ်နိုင်ပါသည်။ ခေါ်ပုံမှာ ပထမအခန်းစောင့် ဘာယာက အပြင်မှ ထောင်ကြပ်ဝါဒါအား တိုင်ကြားရပါသည်။ ၎င်းဝါဒါသည် မိမိတာဝန်ရှိ ထောင်ကို ပစ်မသွားနိုင်ပါ။ ညလူကြီးခေါ် ညတာဝန်ခံကိုတိုင်ရပါသည်။ ညလူကြီးကတစ်ဖန်ဂါတ်စောင့်စန္ဒရီဘူးကြီးပေါ် လှမ်းတိုင် ရပါသည်။

စန္ဒရီလည်းသူနေရာမှမခွာရပါ။

သူကဂါတ်လူကြီးကိုအကြောင်းကြားရပြန်ပါသည်။ ဂါတ်လူကြီး ဆီကမှ တစ်ခါ ထောင်မှူးကြီးကို တိုင်ရပါသည်။ ထောင်မှူးကြီးက ဆရာဝန်ကို အကြောင်းကြား၊ ထောင်မှူးများကိုခေါ် လုပ်ရပါသည်။ ကြီးသောထောင်များတွင် ထောင်မှူးဆရာဝန်များမှာ ထောင်ရှေ့၊ ထောင်နောက် နေအိမ်တွင် နေထိုင်ကြရာ

အတော်လေးကြာတတ်ပါသည်။

ခက်သည်က ထောင်မှူးကြီးမှအစ ထောင်မှူး၊ ဆရာဝန်၊
ထောင်ဝါဒါခေါ် ထောင်ကြပ်၊ ထောင်ကြပ်အုပ်၊ ထောင်ကြပ်ချုပ်တို့သည်
ဘူးကြီးဝတွင် အိပ်စောင့်နေကြသည်မဟုတ်၍ ခွေးခေါ်ရ၊ ဓားသွေးရဆိုသကဲ့သို့
တစ်နာရီကျော် ကြာတတ်ပါသည်။ ဒီအထဲ ထမလိုက်ချင်သော ထောင်မှူးအချို့ က
အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလည်း ပါချင်ပါလေဦးမည်။

အားလုံး တံခါးဝခေါ် ဘူးကြီးအောက်ရောက်ပြန်လည်း
သော့ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ရှာ၊
ထောင်တွင်းတံခါးအတန်တန်အုတ်ရိုးအဆင့်ဆင့်ကို ဖွင့်သွားနေရရာ လူနာဖြစ်သူ
က မိန်းမကလေးမွေးသလို မအောင့်နိုင်ဘဲ သေခါမှသေရော ခေါ်ခေါ်ချင်း
သိသိခြင်းမရောက်နိုင်ပါ။

သို့နှင့် ကိုယ့်ဖို့ကိုယ် စိတ်မချသူများကို ညဦးကပင် ထောင်ဆေးရုံသို့
သွားခွင့်ပြုထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မြန်မြန်သိနိုင်မည့်လမ်းမှာ
ထောင်အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများအား ရန်ကုန်ရဲကဲ့သို့ ပိုင်ယာလက်တစ်ခုစီ
ပေးထားမှဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန်နှင့်ထောင်မှူးကြီး အခန်းထဲဝင်သွားပါသည်။ ဆရာဝန်က
လူနာကို စမ်းသပ်ပါသည်။

“ အာရေ ... နဲနဲပဲ အဖျားရှိတယ် ”

ကုလားဆရာဝန်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ဆရာဝန်ပြောလိုက်သည်နှင့်
အားလုံး ထောင်မှူးဝါဒါ စိတ်ဆိုးပြီး ...

“ သက်သက် ဒုက္ခပေးတဲ့အကောင်တွေ ”

ဟု ရေရွတ်ကြပါသည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့အထဲ ခေါင်းဆောင်လုပ်အော်တာ ဘယ်သူလဲကွ”

ဟု ထောင်မှူးကြီးက မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးပဲ”

ရွှေမိုးက ထပြောပါသည်။

“ကဲ ... ရွှေမိုး ... လာစမ်း။ မင်းတို့ ခဏခဏ ရန်ရှာတာ။ ဦးဟာမင်းတို့ ရန်သူ မဟုတ်ဘူး။ ဟင်းချို ဆားခတ်ရိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ပဲ။ ဟေ့ ... ဒီကောင်ကို တိုက်ထဲခေါ်သွားကွာ”

ထောင်မှူးကြီးက ထောင်မှူးများဆီသို့ လှည့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ပို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ပို့ပါ”

ရွှေမိုးတို့ရဲဘော် ထောင်ပြောင်းအားလုံးက အော်ကြပါသည်။

သို့နှင့် ... နှစ်ယောက်တစ်ပူးစီ တိုက်သို့ပို့နေရရာ မိုးလင်း သလောက် ဖြစ်သွားပါသည်။

ရွှေမိုးတို့လူသိုက် တိုက်ထဲရောက်သွားရော အာဏာပိုင်တွေ၏ ညှဉ်းနည်းတစ်မျိုးဟုဆိုကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ နှင့် လူပေါင်းတစ်ရာခန့် ဆန္ဒပြ သပိတ်မှောက်ကြပါသည်။ သို့နှင့် သူတို့ကိုလည်း သီးသန့် ထောင်တွင် ခွဲထားလိုက်ရာ သုံးရက်အတွင်း သပိတ်လှန်ကြပြန်ပါသည်။ သပိတ်လှန်ခြင်းမှာ ဆေးလိပ် ငတ်ကုန်၍ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်အလုပ်တွင်မဆို မူမှန်မှ တာရှည်ခံပါသည်။

နောက်လိုက်ရှိဦးမည်လားဟု ရွှေမိုးတို့ လက်တည့်စမ်းရာ နောက်လိုက်တစ်ကောင်တစ်မြီးမရှိ၍ ရွှေမိုးတို့က သုံးသပ်မှုမှားပြီဟု ဆိုကုန်ကြပါ သည်။ ဘာကို သုံးသပ်မှန်းတော့ ကျွန်တော်နားမလည်ပါ။ ထောင်မှူးကြီးတို့က ...

“တို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာတွေပါကွာ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ညှဉ်းနေလို့

တို့လဲ ရာထူးတတ်မှာ၊ လခတိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထောင်ထဲမယ်
နိုင်ငံရေးလုပ်စရာလည်း မမြင်ပါဘူး။ အဲ မင်းတို့ အစားအစာ တို့ခိုးစားရင်၊
မင်းတို့ကို ညှဉ်းပန်းရင် တိုက်ကြကွာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် တို့လည်း
မိတစ်ရာသားအလို ကိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့။”

ဟု နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်လိုက်ကြပါသည်။

ရွှေမိုးသည် တစ်နေ့ထမင်းပန်ကန်ပြားတွင်ထမင်းအပြည့်နှင့်
ဒေါကြီးမောကြီး ကျွန်တော့်ရုံးခန်း ကို ဝင်လာပါသည်။

“ ဒီထမင်းဟာ ပျော့တယ်။ မစားနိုင်ဘူး။”

ရွှေမိုးက ရောက်ရောက်ချင်း အော်ပါသည်။ သူ၏ အော်ပုံမှာ
ထမင်းချက်အိမ်စေကို အိမ်ရှင်က ပြောနေပုံဖြစ်ပါသည်။

“ဒီထမင်းပျော့တာ ငါက ပျော့ပျော့ချက်ခိုင်းလို့လား။ မင်းဒေါနဲ့ မောနဲ့
အော်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ထောင်မှူးမို့လို့ လာတိုင်တာပဲ”

“အေးလေ ... မတိုင်ရ မဟုတ်ပါဘူး။ သူများတွေ ဘယ်သူမှ
မတိုင်ကြပါလား။”

“ဒါတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်မစားနိုင်ဘူး။”

“မင်းမစားနိုင် လွှင့်ပစ်ပေါ့”

“ ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်နဲ့ စကားပြောမယ်”

“အံ့မယ် ... နေရာတကာ ထောင်ပိုင်။ မင်းကိုယ်မင်း ဘာကောင်လဲ”

“ဒါဖြင့်ထောင်မှူးကြီးဆီ ပို့ပေးပါ”

“အေး ... ကောင်းပြီ။ လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော် ထောင်မှူးကြီးဆီ ရွှေမိုးအား ခေါ်သွားပါသည်။
ထောင်မှူးကြီးသည် ရွှေမိုးအား ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရွှေမိုးရာ ဒီထမင်းကိုမင်းတို့အကျဉ်းသားတွေ ချက်ကြတာပဲ။
တစ်နေ့တစ်နေ့ မာတာပျော့တာ ရှိရင် လည်း ရှိမှာပေါ့။ ကဲ ... မင်း
အိမ်မယ်နေတုန်းက ထမင်း တစ်ခါတစ်လေပျော့တော့ မင်းအမေကို
မင်းရိုက်ရှေ့လား။ မင်းမယားကို မင်း ကွာပစ်ရှေ့လား။ တစ်ခါတစ်လေဖြစ်တာကို
သည်းမခံနိုင်ရင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

ရွှေမိုးသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲထွက်သွားပါသည်။
ထမင်းကိုတော့စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် လွင့်ပစ်ခဲ့ပါ သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်တော်နှင့်ထောင်မှူးကြီး ပြောပုံမှာ ကွာခြား၍ သာ ကိစ္စပြီးပြတ်သည်
မဟုတ်ပါလား။ အလုပ်ဆိုသည်မှာ ပညာတတ်တိုင်းလည်း မဟုတ်သေးကြောင်း
ထင်ရှားပါသည်။

ရွှေမိုးသည် ဤတစ်ကြိမ်လည်း အရေးနိမ့်သွားပြန်ရာ နေသေးသပ
ချုံထဲက၊ ချုံသေးသပ တမြဲမြဲ စိတ်ကူးနှင့် လုပ်နေဟန်ရှိပါသည်။ သို့နှင့်
အခါအခွင့်ဟူသည် အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေသူများ အတွက်
ပေါ်လာတတ်စမြဲဖြစ်ရာ ရွှေမိုးခေါင်းဆောင်သောလူသိုက်
တစ်စခန်းထဲကြပြန်ပါသည်။ “”

“မြို့မိမြို့ဖများခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားများကို ထောင်မှူး
ထောင်ပိုင်များက ထမင်းကလေး မှဝအောင် မကျွေးပါခင်ဗျား။ သပိတ် ... သပိတ် ...
မှောက် ... မှောက်”

တစ်နေ့သောနံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် အသံနက်အသံသြ
ပေါင်းစုံပါဝင်သော အသံများသည် အုတ်ရိုးကိုလျှံကာ မြို့တွင်းသို့ ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။

ယခုခေတ်ထောင်များမှာ များသောအားဖြင့် မြို့လယ်ကို ရောက်ကုန်ကြသည်မှာ လူဦးရေတိုးတက်လာ၍ ကွက်သစ်များပေါ်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲတော် ... အကျဉ်းသားခများတွေ ထမင်းမှဝအောင် မစားရရှာဘူးတဲ့။ ထောင်မှူး ထောင်ပိုင်တွေ သိပ်ရက်စက်တာပဲနော်။”

လမ်းသွားလမ်းလာ မိန်းမကြီးများ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ထောင်ကြီးကို မျက်စောင်း တခဲခဲနှင့် ပြောကုန်ကြပါသည်။

မဆင်ဘဲနှင့် ရွာချလိုက်သော မိုးကဲ့သို့ ဘာသံညာသံမှမပေးဘဲ ရွှေမိုးတို့ တိုက်ပွဲဝင်လိုက်ရာ တစ်မြို့လုံးတုန်သွားပါသည်။ နဂိုက မျက်လုံးပြူးနေသောမျက်ပြူးထောင်မှူးကြီးနှင့် ဗိုက်ကြီးတစ်ခွဲ သားမျှ ကြီးသော ထောင်ပိုင်တို့သည် မျက်လုံးပြခြင်း၊ ဗိုက်ကြီး ပိန်ချည် ဖောင်းချည်ဖြစ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။

ထောင်မှူးကြီးမျက်ပြူးသည် မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့်အား ခေါ်ကြိမ်းပါတော့သည်။ သူ၏ မျက်လုံး ပြူးနေလိုက်သည်မှာ ဈေးကြီး၍ ဝယ်မစားနိုင်သော ပုစွန်ထုပ်ကြီးမျက်လုံးနှင့် တူပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်လုံးပြူးကြီးကို မြင်ရသောအခါ ပုစွန်ထုပ်ကြီးကို သတိရ၍ ထမင်းဆာသွား ပါတော့သည်။

“တစ်ခါလာလည်း မင်းထောင်ကအော်၊ တစ်ခါလာလည်း မင်းထောင်က အကောင်တွေ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ဒီအကောင်တွေ ပါးစပ်ရောလက်ပါ အားနေလို့ အော်ကြတာနဲ့တူတယ်”

“သယ် ... ငါ့လခွေး၊ မင်း သူတို့အော်မှာကို ဘာလုပ်နေလို့ ကြိုတင်မသိရတာ လဲ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ကို ဘယ်သူမှ လာမပြောကြပါဘူး”

“တောက် ... သိပ်ခက်တဲ့အကောင် အခုဘာဖြစ်လို့ အော်ကြသလဲကွ”

ထောင်မှူးကြီးသည် ကျွန်တော်၏ ရေရေလည်လည်ဖြေဆိုမှုကိုဒေါသဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်ပါ သည်။

“ထမင်း ... ထမင်း မဝလို့တဲ့ခင်ဗျား”

“သယ် ... တစ်သက်လုံးဝနေတာ အခု ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“တစ်သက်လုံး ဝတာ ဒီနေ့အမှန် မဝကြပါဘူး။ လူတွေ သိပ်မများပါဘူး။ အစိတ်သုံးဆယ် လောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့အခုတွေ့သပိတ်မှောက်ရင် အလုပ်လည်းမလုပ်ရဘူး။ သပိတ်မှောက်ထောင်သား ဆိုတော့ နာမည်ကလည်း ကြီးလာဆိုတော့ ကျီးကန်းလို ဝိုင်းအော်ကြတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးဗိုက်ပူသည် သူ၏ ရုံးတံခါးဝမှ ဗိုက်ကိုအလံထူကာ ကျွန်တော်အား ခေါ်ပြီး တရားခံစစ် စစ်ပါတော့သည်။ သူသည် ကျွန်တော်အား မူးအောင်နောက်အောင်စစ်ပြီး အမိန့် တစ်ခုချမှတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအမိန့်မှာ ...

“မင်းနဲ့ငါ နက်ဖြန်မနက် သုံးနာရီဝင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ထမင်းချက်တာ ကြပ်မတ်မယ်”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ဤကဲ့သို့ခင်ဗျား။ ယနေ့ ထမင်းမဝခြင်းမှာ ဆန်သစ်စချက်သောနေ့ဖြစ်၍ ထမင်း မတက်ပါ။ ထောင်ဥပဒေတွင် စပါးဟောင်းကို သုံးလအပိုလှောင်ထားရမည်။ စပါးသစ်ကို သုံးလ လှောင်ပြီးမှ ထုတ်ကျွေးရမည်ဟု ဆိုထားပါသည်။

ထောင်ထုံးစံစပါးကို ကန်ထရိုက်တာထံမှ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မတ်လတို့တွင်

အပြီးလက်ခံ ရပါသည်။ လက်ခံ ခံပြီးခြင်း မကျွေးရပါ။ လက်ရှိစပါးဟောင်းကိုသာ ဆက်ကျွေးရမည်ဖြစ်ပါသည်။ စပါးသစ်မှာ ဇွန်လဆိုလျှင် ဟောင်းပြီဖြစ်၍ ထမင်းချက်ရာ၌ အဟောင်းကဲ့သို့ ထမင်းတက်ပါသည်။

ထောင်ဥပဒေအရ အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ဆန်တစ်ပေါင်နှင့် (၈)အောင်စ ညမနက်အတွက် ထုတ်ပေးပါသည်။ ဆန်ဟောင်းစပါးဟောင်းဆိုပါက နှစ်ဆမှ ၂, ဆအထိ အလေးချိန်ရှိ ထမင်းကို ရပါသည်။ ထိုအခါ ထမင်းတစ်ထပ်အတွက် တစ်ဦးလျှင် ထမင်း ၁ ပေါင် ၁၂ အောင်စအထိ ရနိုင်ရာ အလွန်အစားကြီးသူပင် ဝပါသည်။

လူတိုင်းသည် တစ်ပေါင် ၁၂ အောင်စထမင်းကို မကုန်ကြပါ။ မြန်မာအလေးနှင့်ဆိုက ငါးဆယ် သားမျှ ရှိပါသည်။ ထောင်ဆိုသည်မှာ လူပေါင်းရာထောင်ချီ၍ စားရသော ကိစ္စဖြစ်ရာ သက်ဆိုင်သူ ဆန်တာဝန်ခံထောင်မှူးက ဆန်ပေါင်ချိန်အပြည့်ထုတ်ပေးရိုးမှန်လျှင် များစွာထမင်းပိုပါသည်။ ထမင်းကျန်များကိုပင် ဝက်မွေးသူများကို ထုတ်ရောင်းနေကြရပါသည်။

ယခုဆန်သစ်မှာ ထမင်းမတက်သည်ထားဦး။ ထမင်းမဝအောင်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လူ ဆယ်ယောက်ရှိအိမ်တစ်အိမ်တွင် ဧည့်သည်တစ်ဦးအတွက် အထူးချက်စရာမလိုသကဲ့သို့ လူထောင် ကျော်ရှိသောထောင်တွင် လူအစိတ်မျှရှိ ရွှေမိုးတို့လူသိုက်သာ မဝဆိုသည်မှာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် ထောင်ပိုင်ဗိုက်ပူက ကျွန်တော်အိပ်ဆောင်မှ အကျဉ်းသားများသာ ဆူသည်ဟုဆိုကာ အပိုဆုအပြစ် ကျွန်တော်ကို ထမင်းချက်ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ကျွန်တော် အား အကျဉ်းသားတွေကို မြှောက်ပေးသည်ဟု ထင်နေလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မွေးထုတ်ထားသည့် အကျဉ်းသားတွေပဲဟု ထင်နေသလား မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကို ဒုက္ခပေး ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည်

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ထမင်းလည်း မဆာတော့ပါ။ အိပ်ဆောင်ရှိ မိမိရုံးခန်း သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ အကျဉ်းသားများလည်း အဝီစိပွက်သလို အော်နေကြပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာ ဆောင့်အော်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့လူတွေ ... ထမင်းပြန်ချက်နေပြီ။ အပင်းလျှို့ရတော့မယ်။ တော်ကြတော့”

ဟု ကျွန်တော်က ဤကဲ့သို့အော်လိုက်မှ ရွှေမိုးခေါင်းဆောင်သောသူတို့ လက်သီးလက်မောင်း တန်းကာ ...

“အောင်ပြီ ... အောင်ပြီ ...တို့တိုက်ပွဲအောင်ပြီ”

ဟု အော်ကြသည်မက ...

“တို့ဒီနေ့ ထမင်းကို စောင့်စားမယ်။ အလုပ်မဆင်းကြနဲ့တော့”

ဟု အောင်သေအောင်သားစားရဟန် အော်ကြပါသည်။

အကျဉ်းသားများမှာ နံနက် ၁၀ နာရီ ထမင်းစားပြီး ၂ နာရီ နားချိန်ရပါသည်။ ၁၂ နာရီကို အလုပ်ပြန်ဆင်းရပါသည်။ ထိုနေ့ ရွှေမိုးတို့လူသိုက် အလုပ်မသွားကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ထမင်းမဝသူများကို အတင်းမတိုက်တွန်းရဲပါ။ တိုက်တွန်းက သပိတ်လက်နက်ကို ကိုင်ကြပါဦးမည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် နက်ဖြန်နံနက် ထမင်းချက်ရမည့် အရေးပါတွေး၍ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် တစ်ဖက်ခန်းတွင် ဆူညံနေကြသော သပိတ်မှောက် အကျဉ်းသားများကို ကြည့်နေမိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၇၉ ခိုးမှုနှင့် ထောင်ကျပြီး ခြောက်စကိုထောင်နေသော ရွှေမိုးအား ရိုက်သတ်ချင်စိတ် အမှန်ပေါက်နေပါသည်။ ရွှေမိုးသည် တဟဲဟဲနှင့် ကျွန်တော့်အား အဝေးမှ လှမ်းပြောနေပြန်ပါသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...ဆရာ ဆာလှပြီ။ ထမင်းမကျက်သေးဘူးလား”

“မင်းငါ့ဆီက ထမင်းတော့ရမှာမဟုတ်ဘူး လက်သီးပဲရမယ်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာက သိပ်စိတ်တိုတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာတို့ကျွေးမှ မွေးမှ စားရမဲ့ အဖိနှိပ်ခံ လူတန်းစားတစ်ရပ်ပါ ဆရာ”

“ဟေ့ကောင် ... တော် ... တော်ကွာ”

ရွှေမိုးသည် မခံချိမခံသာပြောပြီး ထွက်သွားပါသည်။ ထိုစဉ် အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ထမင်းပုံကြီးကိုထမ်း၍ ဖိုမှ အကျဉ်းသားနှစ်ဦး ကျွန်တော်ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာရာ ထမင်းတကယ်မဝသူ ရောင်တော်ပြန်နှင့်ရော၍ မဝသူများ၊ မြန်မာ့တန်ခိုးနှင့် နှစ်ဆတိုးပြီး ဝိုင်းလာကြပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က ...

“ကဲ ... ကဲ ... ရွာသားတို့ ရွာသမီးတို့ နောက်ကို ရင်တုန်အောင် နှလုံးတုန်အောင် မူးအောင် ဝေအောင် နောင်ကို မဖမ်းစားကြပါနဲ့တော့။ ကျွေးပါသည်။ မွေးပါသည်။ စားလွဲကုန် သောက်လွဲကုန် ”

ဟု အော်ပြောကာ ကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ် ကိုင်ခိုင်းပြီးထမင်းကို ဝေငှထည့်ပေးနေရာ ရွှေမိုးတို့ သည် တပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြပါသည်။ တချို့ကလည်း ကျွန်တော်အား သူတို့ကို စုန်းတစ္ဆေနှင့် နှိုင်းသည်ဟု ထင်ပြီး သဘောမကျပဲ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုး လုပ်နေကြပါသည်။ ထိုစဉ် ရွှေမိုးက ကျွန်တော်ကိုအရေး ဆိုပြန်ပါသည်။

“ဆရာဥစ္စာ ပို့မဲ့ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့ပါဆရာ။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ရွှေမိုးသည် ထမင်းဖြူလေးဆုပ်ရင်း ပါးစပ်သို့ထဲ့ရာက ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေး ... ဘာတုံးကွ”

“ထမင်းချည်းပဲဆိုတော့ ဘယ်ဝါးနိုင်ပါ့မလဲဆရာ။

ငါးပိလေးဘာလေးတောင်းပေးရင် ကုသိုလ် ရပါတယ်။”

ကျွန်တော်သည် ရွှေမိုးကို အတော်အမြင်ကပ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမိုးတော်တာ တစ်ခုရှိပါ သည်။

သူသည်မျက်နှာထားကောင်းပြီးပြီးပြီးပြောတတ်သူဖြစ်ရာမျက်နှာပေဆိုးသူတို့ထက် တော်သေး သည်ဟု ကျွန်တော်က ယူဆပါသည်။

“ထမင်းဖြူကိုချည်း ဆုပ်စားကြကွာ။ မင်းတို့တောင်းတာ တို့ပေးပြီပြီ။ မင်းတို့ ဟင်းနဲ့ငါးပိကို ဘာလို့ချန်မထားသလဲ”

ဟုသာ ကျွန်တော်ပြောနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သာ အကျဉ်းသားဖြစ်က ထမင်းဖြူ ချည်း စားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဒုက္ခပေးသူများအဖြစ် တစ်ပြန်တစ်လှည့် ညှဉ်းလိုစိတ်နှင့် ညှဉ်းလိုက်ပါက အကျဉ်းသားဘဝမို့ စားကြရပေမည်။ အစားကောင်းကို လျှာတရမ်းရမ်းနှင့် ခွေးတစ်ကောင်ကြိုက် သကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း ထိုခွေးထက်ပင် ကြိုက်တတ်သူဖြစ်ရာ ထမင်းဖြူကို ဆုပ်စားနေကြသော အကျဉ်းသားများကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ဒေါသသည် ဘယ်ကိုရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပါ။

ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ထပြေးပြီး ဖိုကြီးမှ ဒမင်းငါးပိကြော် အောက်စပ်စပ် ပုပ်အက်အက်ကို ထမ်းချလာခဲ့ပါသည်။ ဖိုတာဝန်ခံထောင်မှူးက ညနေစာလျှော့နေမည် မပေးနိုင်ဆို၍ စကားပင်များ ရသေး၏ ။ ရိက္ခာထောင်မှူးထံမှ တောင်းပေးပါမည်ပြောမှ လက်သီးလောက်တစ်ဆုပ် ဖဲ့ပေးလိုက် ပါသည်။

ရွှေမိုးတို့သည် ပြုံးပြီးနှင့် စားကြပါသည်။ သူတို့စားနေကြသည်မှာ တောကရှင်ပြုတွင် ကာလသားများ အစားပြိုင်နေကြသကဲ့သို့ “ထည့်ပေးပါဦး” နှင့်လုပ်ကြရာ ထမင်းလည်းကုန်၊ ငါးပိလည်းကုန်သည်သာမက “နောက်ထပ်ရှာပေး”ဟု အော်ကြပြန်ရာ အကျဉ်းသား၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော

ကျွန်တော်သည် ဖိုကြီးသို့ တန်းပြေးရပြန်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဒီတစ်ကြိမ် ငါးပိတောင်းရန်မှာ ဖိုတာဝန်ခံထောင်မှူးကို
စားထောက်လုယူမှရမည် ဖြစ်၍ မတောင်းခဲ့တော့ပါ။ ကျွန်တော်က ထမင်းကို
အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် ယူလာသည်ကိုမြင်၍ ...

“တော်ပြီ ... ဝပြီ။ ထောင်ကျကတည်းက ဒီနေ့အဝဆုံးပဲ။ အမယ်လေး
... တရားလို အစ်မကြီးရေ၊ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ဟုအော်ပြီး ပလုတ်ကျင်းနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ကျွမ်းသုံးပတ်လောက် ထိုးချင်စိတ် ပေါက်သွားပါသတည်း။